

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614207824/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

FIERDE CAPITEL.

Folkesangeren.

Adalbert maatte nu hver Formiddag henbringe flere Timer i sin Faders Værelse, for med ham at giennemgaae forskellige Papirer, og faae en Udsigt over Godsernes Bestyrelse. For end mere at opklare sine Begreber med Hensyn herpaa, red han ofte ud alene, og saae sig om i Egnen. Casimir fulgte ham sielden ved slige Leiligheder, men fordrev som oftest Tiden med sine Heste og Hunde. Tidt gik han ogsaa paa Jagt med sin Onkel, til andre Tider ledsagede han Damerne, naar de kjoerte ud, hvilket ofte skede, thi Emilie var en stor Elskerinde af slige Kjoeretoure, som ogsaa Alexandra for sin Helbreds Skyld maatte foretage; og uagtet Casimir ellers sielden viste sin Kone nogen Opmærksomhed, saa forsømte han dog aldrig ved slige Leiligheder at ledsage hende. Om Eftermiddagen kom der tidt Fremmede til Slottet, hvilke stedse bleve modtagne med Artighed af Litowski, der i det mindste i Prægt og Giestfrihed endnu lignede en polsk Adelsmand fra gamle Dage.

Da Alexandra ofte, formedelst Sygdom, var fraværende fra disse Selskaber, pleiede Emilie at paatage sig Vertindens Rolle. Hermed var ogsaa Starosten meget vel tilfreds, der syntes at nære stor Godhed for Emilie. »Hun besidder den fineste Verdens-tone,« sagde han engang til Adalbert, »har du bemærket, med hvilken Anstand hun træder ind i et Selskab; hun har stedse en Artighed at sige Enhver, hun er aldrig forlegen, naar hun skal begynde en Samtale; dette er vigtigere, end de Fleste troe, af den Anstand, hvormed vi fremskrive ved vor første

Indtrædelse, medens Alles Øine ere heftede paa os, afhænger ofte det Held og den Fremgang, der siden venter os.«

»Har du nu hørt en Forelæsning over Menneskets Bestemmelse i Lord Chesterfields Maneer?« sagde Czernin, der havde lyttet til Starostens Ord; »har du fattet hvor vigtigt det er at bukke paa det rette Sted og paa den rette Maade? Har du begrebet, at den Ziirlighed, hvormed et Brev lægges sammen og forsegles, er vigtigere, end Brevets Indhold? Har du overhovedet vel indpræntet dig den Grundsætning, at man bør bedømme Mennesket efter sin Skæl og ei efter sin Kiærne? Læg Mærke dertil, min Dreng! og lær at binde dit Halstørklæde smukt, og at bære din Hat paa den rette Maade, smil til din Fiende, naar han er nærværende, og spot aldrig din Ven, uden naar han er borte, saa kommer du nok frem i Verden.«

Emilie var i Begyndelsen meget venlig imod Adalbert, hun talte ofte og længe med ham, hun spurgte ham til Raads ved mange Leiligheder, og viste saa stor en Tillid til hans Smag, at hun endog tidt rettede sig derefter i sin Paaklædning. Hun satte sig ogsaa tidt ved hans Side ved Bordet, og viste ham da den høieste Opmærksomhed, ja da hun lærte ham nøiere at kiende, indbød hun ham endog undertiden til at følge med, naar hun spadsorede.

Ved slige Leiligheder talte hun meget fortrolig med ham om de huuslige Begivenheder, der havde fundet Sted i hans Fraværelse, ja et Par Gange ledte hun ogsaa Talen hen paa Casimir og Alexandra, og viste da med megen Fjinhed, at denne sidste, saavel ved sine Dyder, som ved sine Feil, satte en uoversstigelig Muur mellem sig og den Mand, med hvilken hun var forbunden.

Engang faldt ogsaa Talen paa Leontine, over hvem